

(o/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

LO DEL DÍA

Ll tancament de portes de Madrid ha sigut de per riure. Massa que ho sabia'l govern que als dos ó tres días de tancades, las botigas tornarian á obrirse, á pesar de lo qual no va tenir cap reparo en suspendre las garantias constitucionals, porque la capital de la nació no sigués menos que altres moltes ciutats que disfrutan també de aquest immens benefici.

Aixis, *El Imparcial* y *La Epoca*, 'ls dos únichs periódichs que manejan l' incenser en honor de Sant Silvela y demés companys de glorias y tiberi, han pogut quadrarse á tall de xulo, y enviar als botiguers un que altre *requiebro* de aquest calibre:

—Ja ho acabeu de veure, infelissos representants del madapolán sensible: els maüseres han vensut á la mitja-cana.

De manera que no sembla sino que hi haja hagut una gran y formidable batalla, juganthi per una part una de las armas de foch més perfeccionadas, y per altra el pacifich instrument de medir del antich sistema.

Els maüseres á la disposició del govern, y las mitjas canas única defensa dels botiguers recalcitrants.

—Y no hi haurá cap poeta —pagant al govern lo que siga—que's comprometi á cantar en octavas reals aqueixa admirable epopeya, orgull de la gent que cobra y terror de la que paga?

*
Repetim que tant el tancament de botigas com las midas excepcionals presas pel govern, son cosas que resultan bufas y de per riure.

Riguém, donchs, fregantnos las mans de gust; riguém sobre tot al veure la formigor de la prempsa madrilena que's troba cohibida, perseguida y vexada, y's remou y's queixa no sabent lo que li passa.

Quan als periodistas de provincias ens succechia una cosa per l'estil, els de Madrid ni menos s'hi fixavan. Just es donchs que begin aquest trago amarrach que fà fer ganyotas. Aixis tots serem iguals y las nostres rialles tindrán un mateix tò y una mateixa causa.

¡Riguém y fora!
Riguém tots; tant els que patim tant com els que'n fan patir.

La vida es una rialla.

**

Pero molts cops, casi sempre,—aixíss á lo menos ho consigna un vell refrà—de las rialles ne venen las plorallas.

Y aquestas, els que tenen l' oido més fi, començan ja á sentirlas, com un eco llunyà que's va acostant, com un crescendo ben definit, que amenaçsa acabar ab un fortissim.

Las plorallas que comensan á sentirse provenen de la crisis industrial, cada dia més acentuada.

Las notícies que's reben dels centres fabrils de Catalunya, son á cada moment més desconsoladoras.

Hi han algunes fàbriques que han suprimit els torns de nit; altres que han reduhit el personal obrer; fins se'n contan varias que de bonas á primeras han tancat las portes. Si volen més informes poden dirigir-se á Monistrol de Montserrat.

En general tots els productors senten un gran defalliment, una especie de desmay, porque troban qu' escassejan els pedidos.

Els viatjants de las fàbriques de Tarrasa y Sabadell han tornat de sas excursions per la Península ab las carteras de notas casi en blanch. Si 'ls botiguers que cada any acostuman á fer un viatje á las indicadas ciutats, nò ho animan, la major part de las fàbriques tindrán de plegar.

Aquell traballar continuo de l'any passat, que feya dir á molts:—May s'havia traballat tant com ara qu' acabém de perdre las colonias—ja es un fet pretérit que molt difícilment tornará á reproduir-se.

L' Espanya es una nació cada vegada més pobra, y per consigüent cada vegada menos consumidora. Els mals governs se la xuelan, després de haverla portada al cantell del precipici. ¿Qui pensa en vestir-se, quan la moda inspirada per en Silvela, en Villaverde y en Dato prescriu que tothom vaja despullat, sense camisa?

*
Quan la crisis que ara s'inicia, estalli ab tot el seu vigor, es quan serà ocasió de veure quinas midas pren per conjurarla, aquest govern deixat de la ma de Deu.

¿Aplicará als obrers desvalguts, sense traball, justament desesperats, els mateixos procediments que ha utilitat contra 'ls botiguers que al demanarlos el pago de la contribució se li giraren d'espatllas y li rebatian pels nassos las portes de las botigas?

Combatirà la fam y 'ls badalls y 'ls roncaments de budells, per medi de la suspensió de las garantias constitucionals y la proclamació del estat de guerra?

Farà sortir els maüseres ab las sevas salsitjas de plom, per estalviar las torturas de la fam á n' els desesperats que tant se 'ls ne dongui morir com viure?

Aquí te quiero ver, escopeta.
Aquí te quiero ver, fusell maüser.
Aquí, egregis Silvela y Villaverde y Dato, po-

dréu probar lo que valéu com á homes públichs... ó millor dit, com á calamitats públicas.

De moment, y ja que tot vos marxa tan bé, aneu-se'n á estiuhejar ab la major tranquilitat del mon... que la sort de las classes obreras no ha de preocuparvos gens ni mica, desde'l moment que per tenir gana ni menos necessitan anar-se'n com vosaltres á pendre ayguas.

P. K.

LOS DEIXEABLES DE SANT PERE

Li preguntá á sant Pere una criada:
—¿No anavas tu ab Jesús?—No, li va dí.

Y un'altra aixó mateix li repetí

y ell ho negà resolt altra vegada.

De ser dels de Jesús, ab veu irada,
l' acusan molts; mes ell ab frenesi

jura y nega que no y torna á mentí

y el gall al tercer cop fá una cantada.

Dos Jefes de partit té avuy Espanya,
que al bon Pere han deixat molt endetrás

en mentir y en negar, y, cosa estranya,
el gall de cap dels dos ja no'n fá cas;

si cantessis quan menten, sense manya,

caurías reventat: ¡no ho probis pas!

CÓMIC D' HORTA.

AHIR va inaugurar-se la nova Plassa de Toros, batejada ab el titul de Arenas de Barcelona.

Edifici suntuós y magnífich á tot serho,
y no obstant la séva vista, que podrà alegrar als que's pirran pel bárbaro espectacle, es un motiu de gran tristesa per tothom que reflexioni sols una mica.

La nova Plassa de Toros s'inaugura en los moments de major decadència del pais, quan se necessitan ideals que aixequin l' esperit y exemples que reconforzin.

En aquests instants precisos s'aixeca un nou temple pera fomentar l'embrutiment del poble.

*
Y que la cosa s'ha fet ab tots els ets y uts.
La Iglesia, pochs días ans de la inauguració de la Plassa, va enviarhi á dos dels seus representants á benehirla.

A algú li ha semblat fins monstruosa la condescendència de l' Iglesia; á nosaltres, no: molt al contrari.

Ja fa temps que 'ls anatemas de la Iglesia se re-

servan sols per fulminarlos contra 'ls homes y las institucions que pensan per compte propi, y aspiran á ser lliures e ilustrats. Es, donchs, molt natural, que presti la séva protecció á tot lo que teneixi á la degradació y á la ignoble borratxera de la sanch.

Al demati, á sentir la prédica de qualsevol frare destarat, á la tarda, als toros. Per aquest fi ha sigut criat l' home, diga lo que vulga la Doctrina cristiana.

Tal com van las cosas, no desconfiem de veure, al millor dia, corridas devotas á càrrec dels mateixos elements que salpasser en má acuden avuy á henech las Plassas de Toros.

A anticipar las emocions que oferirà aquesta classe d' espectacle, dediquem la ilustració del present número.

S' ha donat ordre de detenir als individuos que, vestint uniforme de rayadillo, 's dedicavan á implorar la caritat pública.

¿Perqué s' haurá fet?

¿Per evitar al pùblic l' espectacle penós de la miseria, ó per llurar á certas conciencias de la tortura del remordiment?

Els governs de la restauració ja fa temps que 's dedican á una tasca que vostés dirán si té res de recomenabla.

Apenas germina una idea, tot desseguit l' ofegam.

Y al efecte emplean sempre l' mateix abortiu: la suspensió de las garantias constitucionals, la proclamació del estat de guerra, l' arbitrarietat.

Hasta l' conflicte de Madrid ha acabat per ser útil als mandarins de la conservaduría silvelina.

O si no vegin com tancant y obrint botigas, y declarant suspesas las garantias constitucionals, ha acabat per olvidarse la escandalosa qüestió del empréstit, qu' estava que bullia, en vigiliás dels últims successos.

¡Ah, poble espanyol, tu si qu' estás ben personificat ab el toro, que constituix l' atracció culminant de las tévas aficions!

Com el toro, no fas més que seguir ab la vista l' flameig de la muleta, y quan te tenen distret y enganyat, t' enfonzan l' estoch fins á la empunyadura y t' envian al arrastre.

Las denuncias están cayent com á pluja menuda sobre la prempsa periódica, y á més de las denuncias s' emplea l' sistema de las multas y no haventhi prou ab las multas, s' acut á la suspensió de las publicacions.

Si va seguir la ratxa, prompte á Espanya no 's publicarán sino dos periódichs: *La Gaceta* y *El Imparcial*.

Es á dir, un periódich oficial ahont el govern puga disbaratar impunement, y un periódich particular dedicat á alabar tots els disbarats del govern.

El govern dels Estats Units ha donat ordres d' enviar á la Xina alguns mils homes dels que operan á Filipinas.

Ben prompte han de compendre 'ls yankees, per propia experientia, quan cert es l' adagi de la terra que diu: «Qui molt abrassa poch estreny».

L' intrépit director de *El Motín* ens ha favorescut ab un exemplar dels quatre sellos que fins ara porta publicats pera fins de propaganda.

Representan á n' en Figueras, á n' en Castelar, al Orense y á n' en Ruiz Zorrilla, y están tan bé que sembla realment que parlin.

¡Tant-de-bó que á més de parlar obressin, y si no ells, els que 's tenen per hereus de las sévas ideas republicanas!

Sols un element se pot dir que apoya al actual govern: l' element bolsista.

El que va sempre darrera del agiotatje, aprofitantse de l' alsa y de la baixa dels valors públichs, si pot ser á cop segur, millor que arriscantse.

En cambi 'ls que traballan, els qu' emplean la séva activitat en una labor fecunda, no poden veure á aquest govern ni en pintura.

Aqui tenen la vera-imatge de la regeneració silvelina.

De la decayguda Espanya, que hauria de ser un pais de trball, n' estan fent un garito de jugadors.

¡Quina gloria més immensa per l' home del sentit juridich!

Els elements republicans avansats y lliure pensadors de Málaga han adquirit un terreno molt

extens, al objecte de construir un edifici que 's titularà *Casa del Poble*, en el qual hi celebraran las sévas reunions y hi establiran, ademés, càtedras d' ensenyansa.

Molt laudable trobo aquesta idea, y si alguna cosa sento es que 'ls republicans y 'ls obrers de Barcelona 's deixin guanyar per má.

Já que no 's fa politica activa en el sentit de procurar l' inmediat plantejament de la República, seria convenient, quan menos, establir llassos de solidaritat estreta entre tots els elements que professen ideas adelantadas, y fomentar l' instrucció entre las classes populars.

Més valdría aixó cent mil vegadas, per l' utilitat que al últim reportaria, que no entretenir-se en crear ridiculas jefaturas de grupos insignificants, y en fer y desfer concerts de fracciós, tan prompte reunidas com disgregadas.

L' instrucció del poble, aquí y per tot arreu, será sempre la base més segura de las institucions republicanas.

En el *Centre republicà únic* de la barriada de Sant Andreu de Palomar se celebrará, avuy dissapte, una veillada íntima.

També aquesta nit ne celebrará una *La Joventut republicana federal*, en son local social, Carretera del Clot, 129.

CARTAS DE FORA. — *San Cugat del Vallès*. — Uns joves que volíen celebrar la festa de sant Pere, anaren á trobar al empresari ensotanat, y enrahonades las cosas, quedaren pendents de una resposta definitiva. Els joves, en tant, contractaren una orquesta, y quan se presentaren novament al empresari del barret de teula, aquest els digué: —Noys, haveu fet tart: ja m' hi entéss ab unsaltres. Afortunadament els joves tingueren un raig de llum, acordant fer envelat á fi de utilzar l' orquesta que tenían contractada per la funció d' iglesia. D' aquesta manera ells ballarán y l' empresari de las mitjas negras, picarà de peus.

... **Bescanó**. — Desde l' peu de l' altar l' home negre va profetisar que Déu enyiarà un gran càstic sobre aquest poble, sense considerar que l' major càstic ja l' tenim tenintlo á n' ell. Afortunadament aixó durrà poc si compleix l' amenassa que 'ns ha fet de abandonarnos. El dia que ho fassa estiga segur que tindrà el gust de acompanyarlo fins á l' estació del carril als acorts de *La Marellesa*.

... **Pí de Cerdanya**. — El nostre sach de carbó no cessa de mal parlar del govern que l' paga y de *LA CAMPANA* y altres periódichs liberals, dihen que no vol embrutarise las mans llegintlos. Bó es que las conservi ben blancas, per tenir axis contentas á las sévas eriadas grases y macas, com qualsevol las yoldria pera passar distreta y agrablemente aquesta trista vida.

... **San Jorge (Vinaroz)**. — Ha cridat l' atenció que una dona de costums que no tenen res d' exemplars, després de freqüentar la garita mística s' haya avingut á satisfacer els gastos del Corpus, que no deixan de pujar de 100 á 150 duros. Escolti, senyor rector. — No recorda ja lo que va fer ab aquella pobra viuda, que després de arreplegar á un infelis orfe de pare y mare, no va parar fins á tréureli de casa? — Cóm es que á l' heroina del Corpus res absolutament li ha dit, sent aixís que tothom sab que viu en companyia de una amiga? Bé es veritat que aquella era pobra y aquesta es rica, y ningú ignora que 'ls diners son avuy l' únic y verdader *quita manchas*.

... **Riudecanyas**. — Desde temps inmemorial se celebra la vuytada de Corpus ab una festa de carrer. El dia 22 li tocó l' torn al carrer del *Cor de Jesús*, y durant l' ofici dos joves del expressat carrer colocaren á uns quatre metros de la porta d' entrada de la iglesia una mica de pólvora y uns quants trons de carretilla, al objecte de fer tronada al moment d' alsar l' hostia. L' home negre, al sentir l' espant, se 'ls presentà com un gos rabiós, y prenentlos el nom els ha denunciat al Jutje, dihen que havien tirat petardos á l' iglesia, durant la celebració del ofici, ab lo qual ja tenen una causa al damunt que no se sab cóm ne sortirán. Aixó 'ls enseñyarà á no tenir cap mena de relació ab els que 's vesteixen pel cap, que solen agafar sempre l' rave per las fullas, fins al estrem de presentar com un delicte lo que no es més que una expansió innocent.

ESPANYA Á PARÍS

NUESTRO cante flamenco gusta mucho á los parisenses.

Així ho diu, tot joyós, un periódich de las classes conservadoras.

Y sense temor d' equivocarse podia haver anyudit:

«Es en lo único que España hace buen papel.»

¡Quin honor pera la familia!

¡El cante flamenco, un dels colors que més bé pintan la decadencia espanyola, convertit á París en *atracció*, á manera de emblema y síntesis de la nostra nacionalitat!... *Aun hay patria, Juan Breva...*

Després de tot, els parisiènchs son gent de gran cultura y gust refinat, y quan s' engrescan ab el cante de la nostra flamenqueria, els seus motius tenen.

Ni l' om farà may peras, ni á ningú ha de demanàrseli més de lo que pot donar.

París coneix molt bé la producció de totas las nacions, y sab lo que 'n pot esperar de cada una.

A Italia li buscarà la música y 'ls macarróns.

D' Inglaterra n' admirarà els *pick-pockets*.

A Russia la rondará pel *caviar*.

A Alemania pel *choucrut* y la lotería d' Hamburgo.

A Holanda pel formatje.

Y á Espanya... pel *cante flamenc*.

Si no 'ns admirés per aixó ¿per qué 'ns admiraria?

Suposo que no seria pas pel talent dels polítichs.

Ni per la energia dels habitants.

Ni per la serietat de la prempsa.

Ni per la honradés dels municipis.

Ni per la solidés de la esquadra.

Ni per la pureza de las lleys.

De las nostras passadas *grandesas*, únicament ens quedan els toros y el *cante flamenc*. Els toros á Fransa son molt mal vistos. ¿Qué té, donchs, de particular que alcante bajan consagrats els parisiènchs sos homenatges y que al voltant del pabelló del *cante* s' hi agrupi lo més chic de la capital de Fransa?

¿Qué exposa Espanya, al si y al cap en el gran certamen de París? Quatre quadrets, quatre figuretas, alguna mostra d' india, y parin de contar.

Els quadrets semblan molt magres, las esculturas mitjanetas, l' india, ni cuca ni auzell...

En canvi, el *cante flamenc* resulta una exhibició de primera, esplèndida, brillant, insuperable.

—C'est ça...—diuen els francesos al véurela: —aixó es Espanya, tal com ens l' havíam imaginada, tal com li correspon ser.

Els cantaores y las cantaores no poden donar l' abast al cúmul de preguntas que 'ls espectadors els dirigeixen.

—¿Qué vol dir aquest jaaaaaaay! tan trist y prolongat?

—¿Es veritat que totas las donas portan un punyal á la lligacama?

—¿Ahont s' aprén aquest *cante*? —Al Conservatori de Música ó á l' escolanía d' una iglesia?

Y, es clar, vè després el periòdich conservador espanyol y, en vista d' aixó, exclama entusiasmado:

«Nuestro *cante flamenco* gusta mucho á los parisienses.»

Els agrada, com els ha agratad sempre tot lo exòtic y un si es no es salvatje.

No hi ha sino seguirlos en els seus passeigs á través de l' Exposició.

La vileta esquimal es la séva primera visita. ¡Son tan curiosos aquells fills del nort, curts, arrugats, vestits de pells y vivint en barracas com caixas d' embalatj!

Dels esquimals van als negres de la Hotentocia. ¡Quins altres, ab las sévas dents blancas, la barba espessa y crespa y 'ls ulls espurnejant de desitj de carn humana!

Y vistos els hotentots y 'ls esquimals, directament al pabelló del *cante flamenc*, á empaparse d' Espanya, á estudiar á Espanya, presentada allí ab tota sa sincera ingenuitat.

Espanya, per ells, es alló y res més que alló. Donas que cantan movent el cos ab contorsions de serp y extremits de bacant; homes que tocan la guitarra ab la mateixa serietat que un jutje firma una sentencia de mort, *jaleadores* que pican de mans ab la més desesperada monotonia...

Si el periòdich espanyol té rahó: agradém molt als parisiènchs.

—Pero s' olvida d' observar que 'ls agradém del mateix modo que la tribu *ashanti*, que temps enrera va venir aquí, 'ns agradava á nosaltres.

FANTÀSTICH.

L' ÚNICH DRET QUE 'NS QUEDA

Com hi ha mon, es una broma de lo més salat que hi há:

prou un hom vol obrí 'ls llabis

pero ¿de qué parlará?

Per exemple: ¿pot tocarse

sense pór de la presó

aixó que passa ab els gremis?

—No senyó.

—¿Pot dirse mal d' en Silvela, hasta deixar demostrar que més que un home polítich es una calamitat, incapàs de treure 'l carro del pantano aterrado en que acaba d' enfonxar-se?

—No senyó.

—¿Pot parlarse del empréstit qu' ara últimament s' ha fet y del qual, segons notícias, tan bons resultats n' han tret quatre llops dels que 's cubreixen ab blancas pells de moltó per inspirar més confiança?

—No senyó.

—¿Pot dirse que aquest sistema de suspendre eternament las pobres garantías es un sistema dolent, que acabarà per guanyarlos la desconsideració de totes las nacions cultas?

—No senyó.

—¿Pot llessarre alguna broma contra aquest núvol espés de frares, que no més venen a atiparse y no fer res, amparats pels peixos grossos del partit conservadó y quatre hipòcritas cursis?

—No senyó.

—¿Pot atacarse de frente el despilfarro imperant,

LA CAMPANA DE GRACIA

que ha d' acabar per llensarnos al abisme hont al fi van els pobles que no's fan càrrec de la seva situació ni dels perills que 'ls rodejan?
—No senyó.

—Pot declararse en veu alta que 'l país ja no té fe en la trepa silvelista ni en la colla del tupé, y qu' es molt fàcil que mirí si per un altre cantó troba lo que li fa falta?
—No senyó.

—Pot dirse que 'l senyor Dato es el príncep dels xiulets y que 'l Nérón Villaverde no ha fet sino disbarats?
—Pot dirse que 'ls caps de colla de la regeneració son un remat de tarumbas?
—No senyó.

—Fém'hi creu, donchs. Pero al menos, ja que per tot tropessèm, parlém clar d' una vegada, y això potsé 'ns entendrérem.
—Quin dret ens queda avuy dia als fills d' aquesta nació?
—El dret de pagá en silenci la santa contribució.

C. GUMÀ.

AQUÍ NO HA PASSAT RES

Ha sigut una turbonada d'estiu. Al veure el negre núvol de la *Unió Nacional* avansar amenassant; al sentir les tronades de la prempsa contra els personatges de la nit plàcida; al notar la pesants de l'atmosfera, carregada ab el general descontent; al contemplar la por cerval dels *pagessos* qu' explotan la vinya nacional y veure que algun ja intentava fugir del tros; al sumar tants síntomas preursors d'una tempesta ferma, tothom se creya que teníam el xáfech á sobre y que per fi una sanitosa sotragada ens lliuraria de la colla de cinichs que vol regenerarnos pel sistema estrany de deixarnos nets de quartos y de llibertats.

Pero jay! que tots' ha convertit en quatre gotas no mes, y encare d'ayga de borratjas. S'ha fós el núvol per la cobardia y l'egoisme dels comerciants richs incapassos de comprender y menos sentir las energías d'en Paraíso y en Costa; els rotatius han amaynat velas davant la por de veure mermats sos ingressos de *perrars* ab las continuas recullidas d'exemplars; la opinió segueix tragant saliva, no sentintse prou enèrgica pera fer arribar fins als punys sas indignacions; els *pagessos*, veyst el cel serenat, s'engallan y 's preparan a importar els ceps y tot; torna á brillar ab tota sa forsa el sol de la immoralitat, y els que havían concebut per un moment la esperança d'una sotragada ferma que 'ns lliurés de la gent regeneradora, han d'apuntar un desengany més en la interminable llista de desenganys suferts durant aquest últim quart de sicle.

Aquí no ha passat res. Ni en Villaverde ha fet uns presupostos ruinosos; ni ab l'empréstis' han ficut á la butxaca uns quants regeneradors, cent milions de pessetas que podian haver ingressat en las caixas del Estat; ni en Silvela s'ha burlat de la Constitució suspensense solta las garantias allá hont li ha convingut; ni segueix com sempre imperant la desvergonya á despit de la gent honrada.

Aquí no ha passat res. La gent política que ha perdut nostras colonias, que ha malmetés nostres interessos, que ha inutilitat tota una generació de joves, que ha fet d'Espanya la nació més despreciable y més despreciada del mon, se'n anirà á estiuhejar á sas possessions ó als balnearis de moda, satisfeta de viure en un pais ahont la gent criminal pot passejarse impuniment alt lo cap y plena las butxacas.

Mentrestant la crisi que ja s'ovira anirà fent son camí. Pararan els telers, callaran els malls, s'apagarán las fogaynas, y mentres ells prenen tranquilament la fresca, el poble obrer s'anirà morint de gana.

—Y també tranquilament!

JEPH DE JESPUS.

En un colègi de noyas de un dels ex-pobles dels voltants de Barcelona, s'estavan celebrant exàmens, ab assistencia de un ensonat molt divertit, y amich de fer xistes.

Terminats els exercicis, al anar una noya de pochs anys á ferli l'amistat, va preguntarli:

—A veure si sabràs respondre á la pregunta que vaig á fer-te: ¿ab qui t'agradaria més dormir, ab un nen ó ab una noya?

La criatura va respondre sense vacilar:—Ab una noya.

—Molt bé, molt bé... Jo tinch el mateix gust que tú.

Y ara sols me falta afegir que aquest rasgo de

desvergonyiment sacerdotal, se m'ha donat com á rigurosament autèntich.

A un industrial l' altre dia li preguntavan:
—Qué tal, ¿hi ha gayres pedidos?

—Més dels que voldriam—va respondre.

—Ayay, ¿no deyan que l' traball escasejava?

—En efecte; escaseja; pero 'ls pedidos van en augment; pero ey, entenemos, els pedidos á que'm refereixo son els d'en Villaverde que no deixa may de demanarnos contribucions, tributs, impostos y totas las xeringas imaginables. Aquests son els únichs pedidos que coneixen els estableixments fabrils.

S'assegura que s'ha donat ordre de que 'l creuer Carlos V se dirigeixi als mars de la Xina.

Ja veurán com tant bon punt hi arribi queda acabada de repent la qüestió que 's ventila en el celest imperi.

—Saben per qué? Senzillament perque això qu'els xinets els vegin, se cargolarán de riure, donant lloch á que las forças de las potencias aliadas puguen aprofitar l'ocasió de agafarlos á tots per la quia, acabantse això e' conflicte que tant preoccupa al mon enter.

—Y després, encare dirán que 'ls nostres barcos no son bons per res!

Tinch presentit qu'en Villaverde, á l'hora meus pensada, se 'ns quedará ab un pam de nás.

Fixinse si no ab la calorassa qu'està fent, y veurán desseguida qu'en materia de liquidarnos, el sol el guanyará per mà.

Dias enrera va ser objecte de una esridassada, un cert mossén que te la costum de ficarse als travies, asseure's al costat de las noyas de bon veure y obsequiarlas de tant en tant ab algún pessich.

—Angelet de Deu!...

Perque lo que dirá ell, si tant l'apuran:—Es necessari mortificar el cos de las noyas macas.

S'ha de aplaudir la mida adoptada pel govern italià, prohibint las peregrinacions carca-tòlicas que havian de anar á Roma.

Podrian produhir la peste
lo qual seria un oprobio,
perque entre mitj de la llana
s'hi cria cada microbi...

Devegadas dona gust sentir cantar al ex-pollastre d'Antequera.

Escoltin un parell de quiquiriquichs dels seus, etjegats en una conferència del Circul Reformista:
«Amichs méus, estém en un régime en que la mentida es la soberana de tot.»

«Cap govern sigué tant unànimement combatut com l'actual, y cap tampoch se ha vist tan apoyat per la Corona.»

«Aquest torn (el dels partits en joch) fà inútil l'anar á Palacio, ja que per obtenir lo que's desitja, en lloch de dirigir-se á la morada del reys, es previs visitar els domicilis dels Srs. Silvela y Sagasta, que son els verdaders monarcas.»

—Veritat que no hi ha res més deliciós que 'ls espinguet de un pollastre quan ja fà temps que li han suprimit el blat de moro?

Vaja, qu'en Silvela no te entranyas.

—Ab las grans calorxs que's deixan sentir, imposar á la prempsa l'us obligatori del tapa-bocas!

Francament, n'hi ha perque tots els que vivim del art de la pluma 'ns torném hidrófobos!

—Es cosa que fà riure!

Per Sant Joan, fochs; per Sant Pere, fochs.

—Y ab tants fochs com s'encenen en semblants dias, la conciencia del poble plena á curull de cendras apagadas!

Cassat al vol en una tertulia que presum de diplomàtica:

—¿Qué dimontri hi fan las potencias á la Xina?
—¿Qué vols que hi fassan? Están buscant l'arrós.

Llegeixos:

«Hoy se ha retirado del torero Paco Frascuelo, cortándose, como es consiguiente, la coleta»

Algún altre Paco coneix jo que no's retira ni á empentas, y que avants de tallar-se la queta preferirà que li tallin el cap en rodó.

Brometas del Avi Brusi.

A propòsit de la fràcassada concentració de tots els elements tarats que s'han anat desprendent dels dos partits monàrquichs en joch, diu que per ferlos marxar endavant, hauria d'utilisar-se l'següent procediment, que recomana un poeta clàsic:

«Viendo que no importan nada cuantos remedios hagamos, delante el carro pongamos un harnero de cebada; los caballos por comer, de tal modo tirarán que aun tosiendo arrancarán... Esto podemos hacer.»

*
¡Preciosa confessió en boca del Avi Brusi!
Es ben cert que 'ls que governan y 'ls que pretenen sustituixi-los, tots hi son per lo mateix: *per la civada*.

Á LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—Ca-ro-li-na.
2. ANAGRAMA.—Pitet—Petit.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Graciamat.
4. ROMBO.—

F	C A S
	B A T E A
	C A T A N I A
	F A T A R E L L A
	S E N E G A L
	A I L A D
	A L L
	A

5. GEROGLÍFICH.—Com mes curas mes galons.

XARADA

Detesto 'ls auells de gabia; á dos-tres proba evident de l' enveja que jo sento per la total que tu tens, repara Sió en ma hu-quarta quan li tocas el beque!

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

ANAGRAMA

Mon cap total tant com pot. ¿Cóm es que 'ls pobres soldats total tan débils y anémichs y 'ls generals tan sapats?

SISKET D. PAU.

TRENCA-CLOSCAS

RAMONA PLEDET

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títol de un drama català.

PEPET CORCHIS (a) DURO.

GEROGRÍFICH

:: +

Hivern Istiu

+ f

Goula Santolaria

JOSEPH GORINA ROCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans: Un valenciano. Aprenent Llauderini, Un rollotjer, Panisello, Cucurulla mitjà, Un romansero, Que viene Rodríguez, Un bé ab la quia negra y Jami Plim: *Lo que'ns envian aquesta setmana no'ns per casa*.

Ciutadans: Gratacós, M. R. Llum Inarias, J. Albertí y P., Pasta Brella, J. Moix, E. Zola y B., T. M. Cats, No la metas y Melo Pen-saba: *Insertarem alguna cosa de lo que'ns envian*.

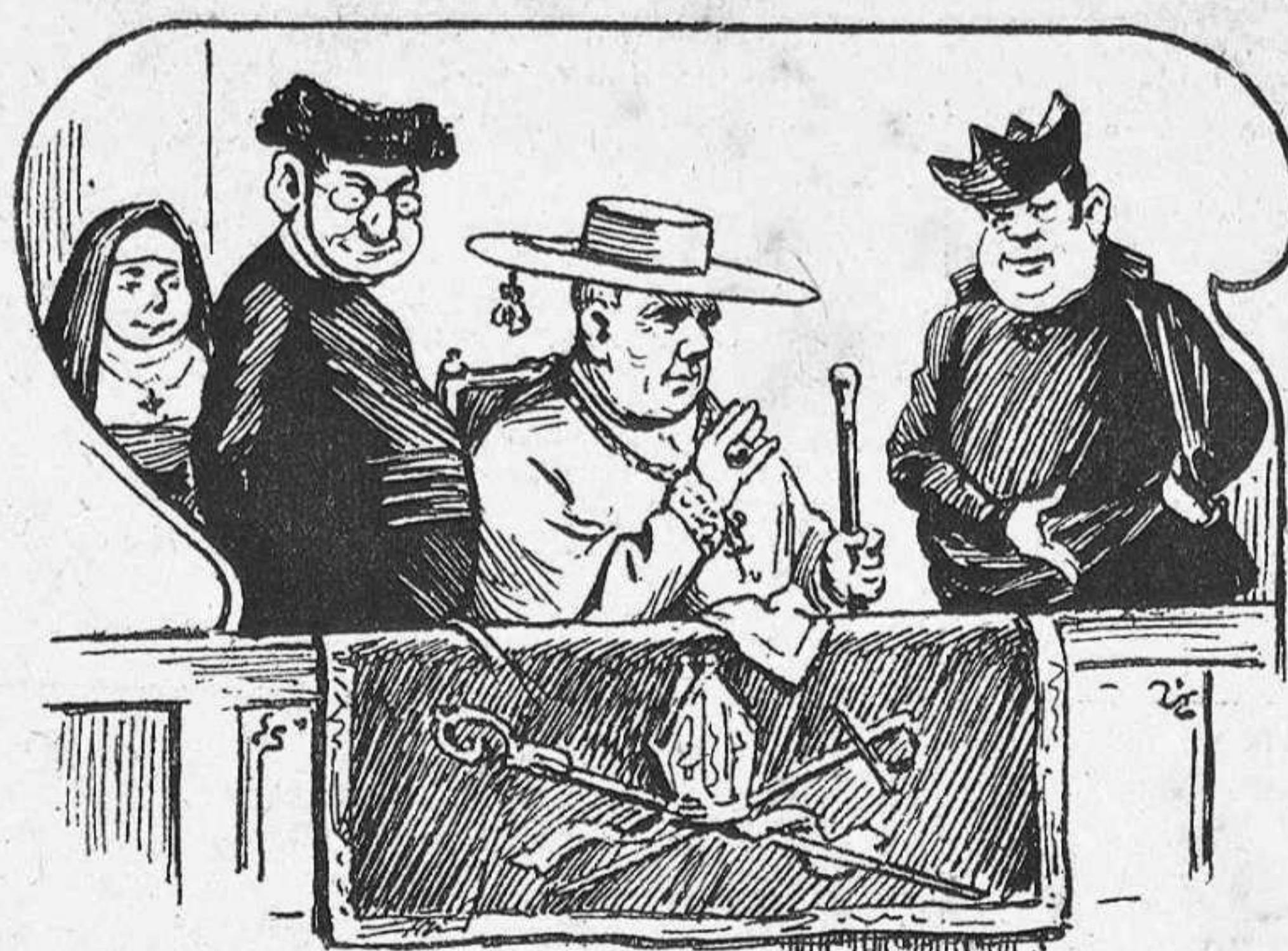
Ciutadans: F. Llenas: Gracias per l'avís. N'hem prés nota per lo que pugui ocurrir. —Llorens Bonnin: Ja's diu; però, segons com, prefeririam dir *A punta de sol*. —Alphons Maseras: La trobem un bon xic forsada, tan de pensament com de forma. —Joseph Maria Felius: La poesia que 'ns remet es anémica y escrofulosa. Sobre 'ls quents debém advertirli que procuri no coincidir en ideas ab elsfulls de calendaris. —Amadeo Doria: Es ben feta, y la guardém en cartera. —A. Carrasca Gayan: Es llàstima que no's preocipi tant de la manera de dir, com de lo que diu. Y si tot lo que fà ho fes més condensat, estaría molt millor. —F. Mas Abril:

Allò que ho titula *Pregó*, es una pornografia més vella que la interioritat del arcadé. El logogràfic no es del gènere de casa. —Angel Montanya: Va bé y li agrairé l'enviò. —Lluquet: Anirà part de la remesa. —Luis G. Salvador: Això ja es altra cosa. L'aprofitarem. —Y... Leonor: L'arrós li ha sortit que no's pot menjar.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Impremta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

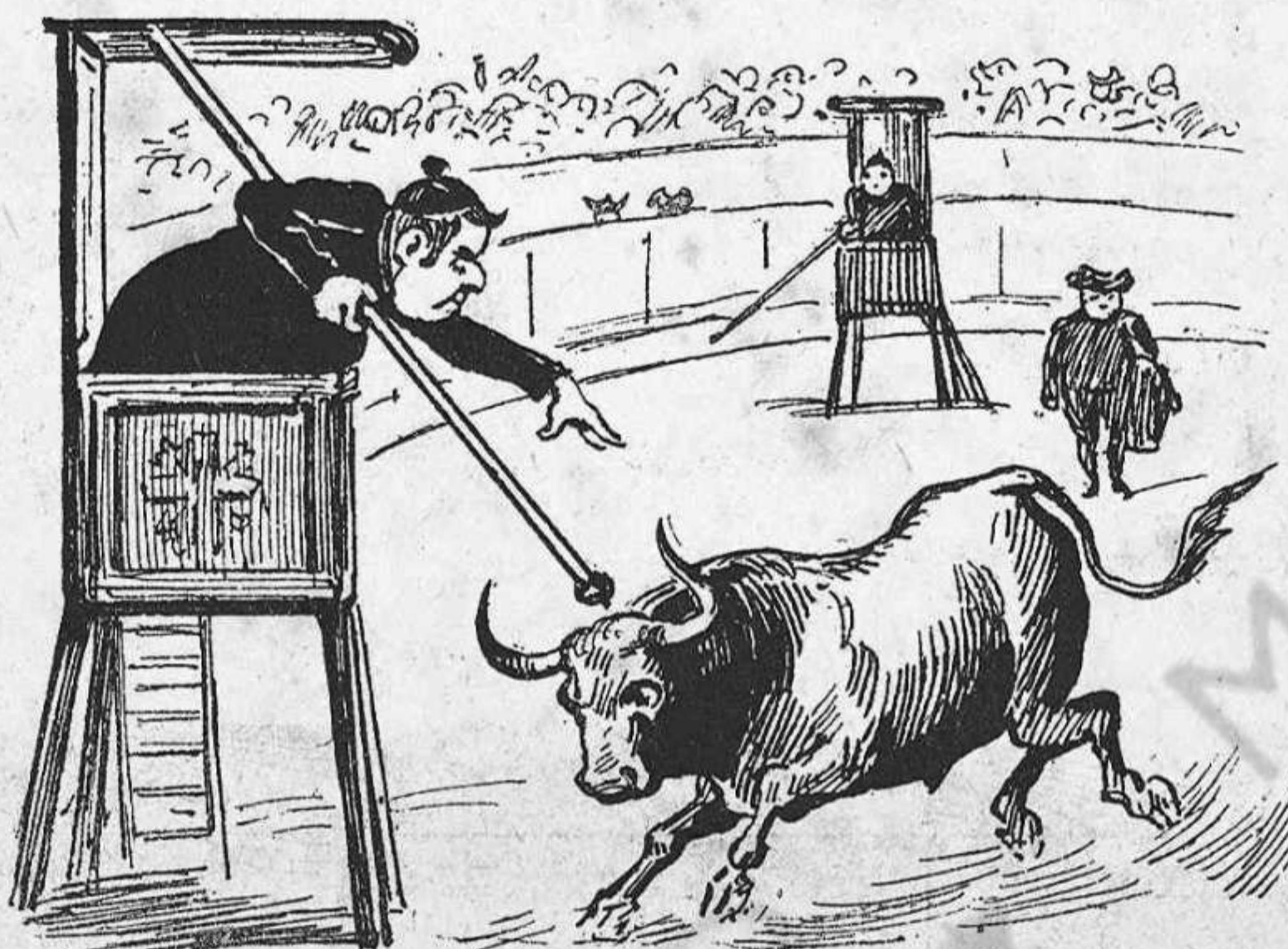
Reconciliadas la Religió y la Tauromáquia, prompte 's donarán corridas de toros eclesiásticas, del tenor següent:

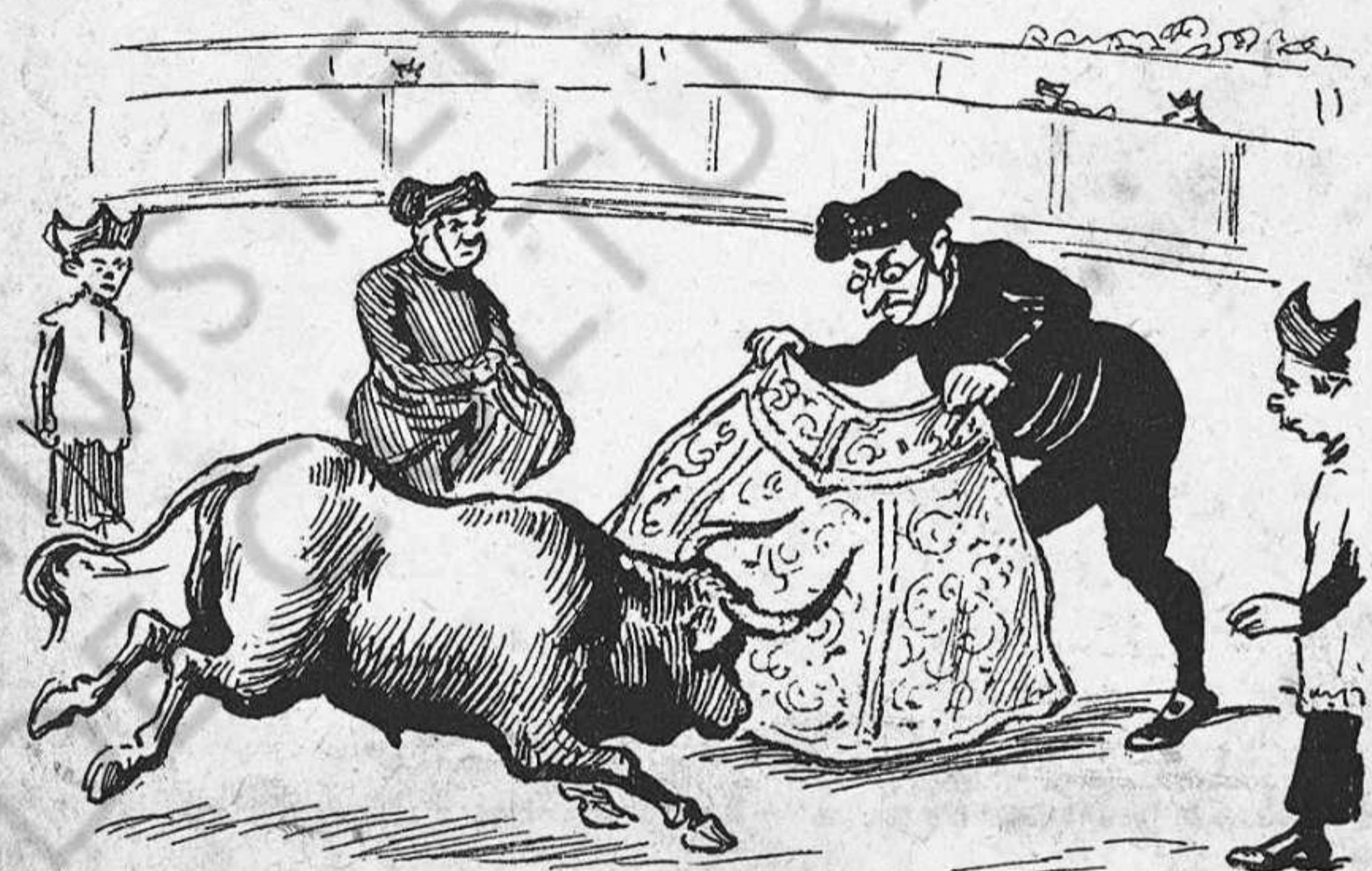
La Presidencia

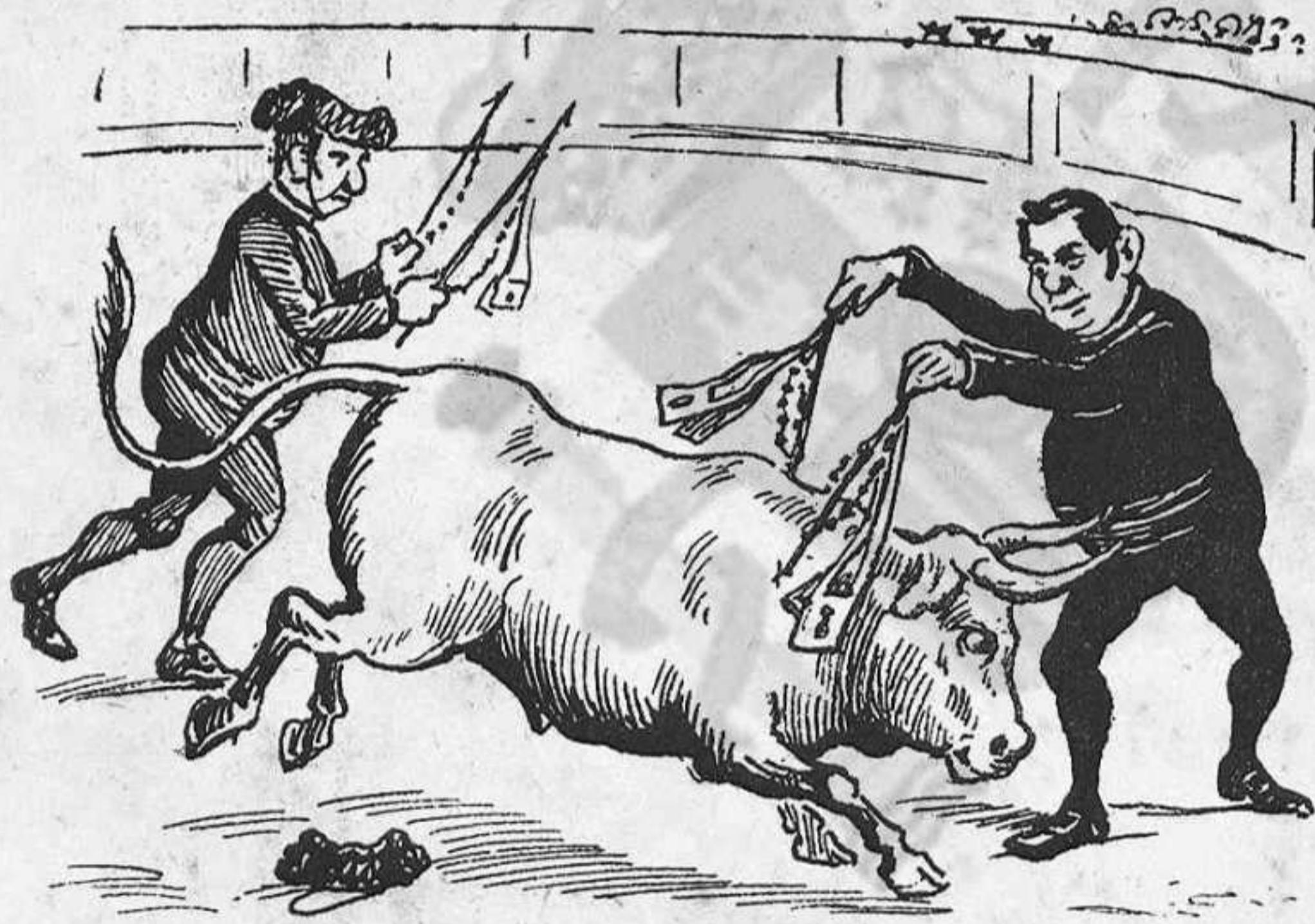
Desfile de la quadrilla

La sort de picas

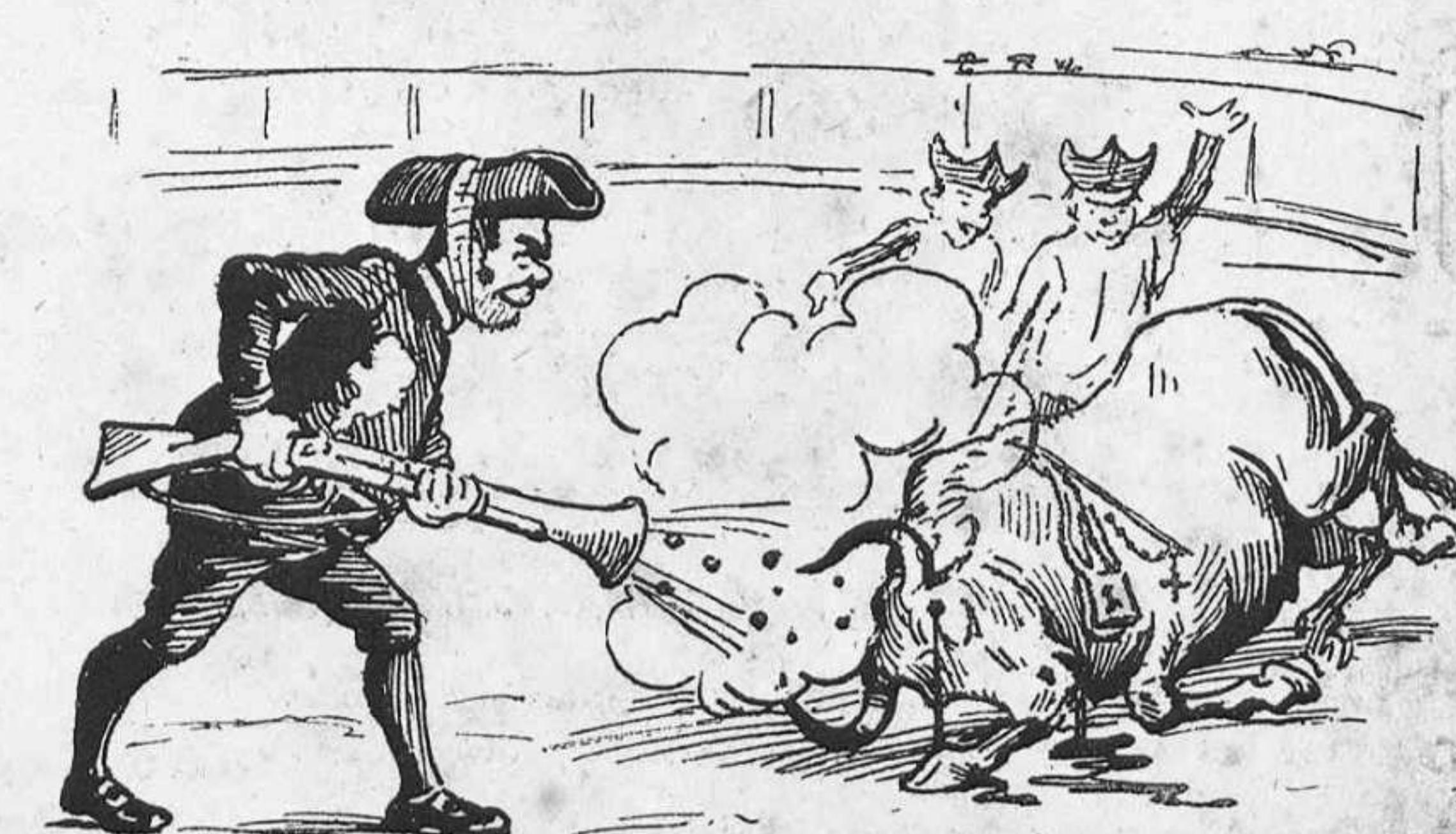
Una verónica

Banderillas piadosas

La sort de donar foch al toro

La sort de matar á estil de cabecilla

L' arrastre.